ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരുടെ സാഹിത്യനിരൂപണം

പി.കെ. ജസീല*

ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരുടെ നിരൂപണ പ്രപഞ്ചം

ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യവർഷങ്ങളിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ആനുകാലികങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ച് മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ഏറ്റവുമധികം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന പേരായിരുന്നു ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരുടേത്. ജി.കെ.എൻ. ശാകല്യൻ, ഗോകുലനാരായണൻ, ശോഭന മുതലായ തൂലികാനാമങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം എഴുതാറുണ്ടായിരുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ അനുയായിയും സർവോദയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അനുഭാവിയുമായിരുന്ന ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ കവിത, നാടകം, ചെറുകഥ, ഭാഷാപഠനം, പഠനലേഖനം, ഗ്രന്ഥനിരൂപണം, അവതാരികകൾ എന്നിങ്ങനെ പല മേഖലകളിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തികഞ്ഞ ആസ്തികനും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസിയും ഗാന്ധിയനുമായി ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ ഉപന്യാസകാരനും ആസ്വാദകനും നിരൂപകനുമെന്ന നിലയിലാണ് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ചിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയത്.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരുടെ ഭാഷാസേവനത്തിന്റെ സിംഹഭാഗം വരുന്ന സാഹിത്യപഠനങ്ങളിൽ വളരെയൊന്നും സമാഹൃതമായിട്ടില്ല. അന്ന് പ്രചാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പത്രമാസികകളിലും മറ്റുമായി അവ കിടക്കുന്നു. ഈ നിരൂപണ സംരംഭങ്ങളെ പ്രധാനമായി മൂന്ന് തരമായി തിരിക്കാം.

---

* *ഗവേഷക, മലയാള വിഭാഗം, ശ്രീ. കേരള വർമ്മകോളേജ്, തൃശ്ശൂർ*

1 - പഠന ലേഖനങ്ങൾ

2 - അവതാരികകൾ

3 - പുസ്താകാഭിപ്രായ പംക്തികളിലെ കുറിപ്പുകൾ

ഇവയിൽ ഒന്നാംവിഭാഗത്തിലെ ലേഖനങ്ങൾ പതിനൊന്ന് പുസ്തകങ്ങളിൽ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സുപ്രസിദ്ധ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ (1931),

കാവ്യാസ്വാദനം (1956), രൂപരേഖ (1956), സാഹിത്യസഞ്ചാരം (1957), വിശ്വകാന്തി (1957), ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യം (1957), വിചാരദീപ്തി(1958), വിചാരധാര (1963), വിമർശനവും ആസ്വാദനവും (1966), നിശീഥിനി (1966), ഘണ്ടാപഥം (1968), എന്നിവയാണവ. ഇവയ്ക്ക്പുറമെ അക്കാലത്ത് പ്രസിദ്ധരായ എഴുത്തുകാരുടേതുമായി മുപ്പതോളംപുസ്തകങ്ങൾക്ക് പ്രൗഢമായ അവതാരികകളും ഇദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

സൈദ്ധാന്തിക നിരൂപണം

മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാലനിരൂപകന്മാർ പലരും ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങളിലാണ് അധികം ശ്രദ്ധിച്ചത്. എന്നാൽ സാഹിത്യ നിരൂപണങ്ങളെ ഗൗരവപൂർവ്വം വീക്ഷിച്ച ഗോവിന്ദൻകുട്ടി നായർ സർഗാത്മകമായ സാഹിത്യകൃതികളെ വിലയിരുത്തുന്നതിനപ്പുറം പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ അന്തസത്ത എന്തെന്ന് ആരായുന്നതിനും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിവിധ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അദ്ദേഹം രചിച്ച ലേഖനങ്ങൾ സാമാന്യമായ വായനക്കാർക്ക് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ പകരാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. 'സൗന്ദര്യബോധം', 'ക്ലാസിക്കൽ റിയലിസം', 'സിംബോളിസം', 'മിസ്റ്റിസിസം', 'സാഹിത്യവും മസോക്കിസവും', 'ഭാഷയിലെ അതിയാഥാതഥ്യ പ്രസ്ഥാനം', 'ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾ' എന്ന സമാഹാരവും ഈ അർത്ഥത്തിൽ പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. 'സാഹിത്യശിൽപം', 'പാത്രസൃഷ്ടി', 'ജീവിത ചിത്രീകരണം', 'സൗന്ദര്യബോധം' എന്നിങ്ങനെ സാങ്കേതിക പ്രധാനമായ ഘടകങ്ങളാണ് ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നത്.

'ആനന്ദംകൊണ്ട് ഉദ്ദീപ്തമായ സൗന്ദര്യബോധം സർവ്വശക്തി കൈകൊള്ളുമ്പോൾ കല രൂപംകൊള്ളുന്നു' 1 എന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുകയും ഈ അളവ് കോൽവെച്ച് കലയെ ശുദ്ധകല, സാധാരണകല, ആദർശകല എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ ഒന്നാമിനത്തിലും കാവ്യ നാടകാദികൾ രണ്ടാമിനത്തിലും ഇതിഹാസ പുരാണങ്ങൾ മൂന്നാം വകുപ്പിലുംപ്പെടും എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. കലാചരിത്രം ജീവചരിത്രം കൂടിയാകണം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിൽക്കുന്ന അദ്ദേഹം മുപ്പതുകളിലെ മലയാളസാഹിത്യം നിത്യജീവിതത്തോട് ബന്ധമില്ലാത്തതായിരുന്നു എന്നുവിലയിരുത്തുന്നു. സ്വന്തം ആദർശങ്ങൾക്കനുസൃതമായ ജീവിതമാണ് അക്കാലത്ത് സാഹിത്യകൃതികളിലൂടെ കവികൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു പോന്നത് എന്നുമഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. 'മനുഷ്യവർഗം ഇനി ജീവിതവികാസത്തിന് സമുദായം, മതം എന്നിവയെ ഉപേക്ഷിച്ച് രാഷ്ട്രീയത്തെയാണ് സമാശ്രയിപ്പാൻ പോകുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം നേരത്തെ കണ്ടിരുന്നു.

പരിതസ്ഥിതികളെ സമാശ്രയിച്ചാണ് സാഹിത്യം മുന്നോട്ട് പോവുക എന്ന നിഗമനം സാധൂകരിക്കാൻ ജനത സാമൂഹ്യനിയന്ത്രണത്തിലേക്ക് മാറിയതിന്റെ സൂചനയാണ് പുരാണങ്ങൾ തരുന്നത്' 2 എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. 'ആർദ്രതയും ആത്മവിസ്മൃതിയും അധികമാക്കാൻ പുരാണ കർത്താക്കൾ ശ്രമിച്ചതിന് കാരണം അവ ദൈവത്തിലേക്കുള്ള ഘണ്ടാപഥങ്ങൾ ആയതിനാലാണ് എന്ന് ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ വിശ്വസിക്കുന്നു'3. സാഹിത്യത്തിൽ പുരോഗമനം തുടരും എന്ന് വിശ്വസിച്ച അദ്ദേഹം ശാസ്ത്രം രാഷ്ട്രീയത്തെ പുറന്തള്ളി സാഹിത്യത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നു എന്ന് ദീർഘദർശനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മൂല്യവാദ നിരൂപണം

ഗ്രന്ഥാലോകത്തിൽ വന്ന 'നിരൂപണം' എന്ന ലേഖനത്തിൽ 'നിരൂപണം മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിപരമായ വികാസത്തിന്റേയും ആസ്വാദനതൃഷ്ണയുടേയും സന്താനമാണ് എന്നും രസഹാനിക്ക് നിദാനമായ വസ്തുതകളെ അപഗ്രഥിച്ച് കാണിക്കുകയാണ് നിരൂപണം ചെയ്യുന്നത്, ഇത്തരം നിരൂപണങ്ങൾക്ക് ശാസ്ത്രത്തോടാണ് അധികം ചായ്വ്, നിരൂപണം കലയാകുമ്പോഴാകട്ടെ നിരൂപഹൃദയത്തിൽ കവിതയോ കഥയോ ഉണ്ടാക്കിയ പ്രതികരണത്തിന്റെ സത്യസന്ധമായ ആവിഷ്കാരമായിത്തീരുന്നു'4 എന്നും പറയുമ്പോൾ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ നിരൂപണത്തിന്റെ വൈവിധ്യവും മർമ്മവും തൊട്ടറിയുകയാണ്. നിരൂപണം ഒരേ അവസരത്തിൽത്തന്നെ കലയും ശാസ്ത്രവുമാകുന്നു എന്നുകൂടി അദ്ദേഹം തറപ്പിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. 'കാൽപനികകാലഘട്ടത്തിൽ കാവ്യകല മുമ്പിലും നിരൂപണശാഖ പിന്നിലുമായിട്ടാണ് യാത്ര തുടർന്നതെന്നും ഇതിന്റെ കാരണം ആശാൻ, വള്ളത്തോൾ തുടങ്ങിയ കലാകാരന്മാർക്ക് എതിർനിൽക്കാവുന്ന വ്യക്തിത്വമുള്ള നിരൂപകന്മാർ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതാണെന്നും പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ നിരൂപകൻ കവിയെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടവനാണ് എന്ന തന്റെ ധാരണ വ്യക്തമാക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്.'5

സർഗ്ഗാത്മക സാഹിത്യകൃതികളെപ്പോലെ കലാമൂല്യമല്ല മറിച്ച് വ്യാകരണകൃതികളെപ്പോലെ ശാസ്ത്രീയാധിഷ്ഠിത മൂല്യബോധമാണ് നിരൂപണത്തെ നയിക്കേണ്ടത് എന്ന്അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. നിരൂപണം ഒരു സർഗാത്മകരചനയാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നില്ല. 'കലയുടെ കടിഞ്ഞാൺ നിരൂപകന്റെ കയ്യിലാണ്' 6 എന്ന് സഞ്ജയൻ സമർത്ഥിച്ചു എന്ന് ഉള്ളാട്ടിൽ പറയുന്നു. കലയെക്കാളേറെ ജീവിതത്തേയും അതിന്റെ വിജയത്തിന്റെ ബീജം, ആസ്വാദനത്തിൽ മുഴുകി അന്തംവിട്ടുപോയ ആസ്വാദകനെ ആലോചനശീലനാക്കി അദ്ദേഹം, എന്നിങ്ങനെ ആവർത്തിക്കുമ്പോൾ മൂല്യവാദനിരൂപണം (Moral Criticism) എന്ന് പിൽക്കാലത്ത് വിളികൊണ്ട നിരൂപണപദ്ധതിയോടാണ് അദ്ദേഹം താൽപര്യം പുലർത്തിപോന്നത് എന്ന് വ്യക്തമാവുന്നു. സ്വതന്ത്രനിരൂപണലേഖനങ്ങളും അവതാരികകളും ഏതാണ്ട് ആയിരത്തോളം വരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകാഭിപ്രായക്കുറിപ്പുകളും ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ബലവത്തായ തെളിവുകളായി നിൽക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥനിരൂപകൻ

ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരുടെ ലേഖനസമാഹാരങ്ങളോളം തന്നെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവയും, എണ്ണംകൊണ്ട് അവയെ അതിശയിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങൾ

ഏതാണ്ട് മുഴുവനും പത്രമാസികകളിൽത്തന്നെ കിടക്കുന്നു. മലയാള ഭാഷയിൽ പത്ര സാഹിത്യനിരൂപണ (news paper criticism) രംഗത്തെ ആദ്യകാല പ്രവർത്തകരിൽ ആദരണീയനാണ് ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ. തന്റെ കയ്യിലെത്തുന്ന സാഹിത്യ കൃതി ശ്രദ്ധയോടെ വായിക്കുകയും സത്യസന്ധമായി വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്തു പോന്നു അദ്ദേഹം. വിലിയിരുത്തുന്ന ഗ്രന്ഥത്തെയല്ലാതെ ഉള്ളാട്ടിൽ ഗ്രന്ഥകാരനെ വിമർശനവിധേയമാക്കിയതേയില്ല. ടി.എം. ചുമ്മാർ ഉള്ളാട്ടിലിന്റെ നിരൂപണസവിശേഷ തയെ താഴെ പറയുംപ്രകാരം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

'നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന കൃതിയെപ്പറ്റിയല്ലാതെ ആകൃതിയുടെ ഉടമസ്ഥന്റെ ജാതിമത വർഗവാദികളെ പറ്റിയുള്ള ചിന്ത ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരിൽ കാണുകയില്ല. നമ്മുടെ പല നിരൂപകരിലും വളരെ കുറവായിക്കാണുന്ന വിശിഷ്ടഗുണമാണിത്. താൻ ഒരു വിമർശ കനാണെന്നുള്ള അഹന്തയോടുകൂടി എന്തും പറഞ്ഞു കളയാമെന്നുള്ള ധാർഷ്ട്യവും ഈ നിരൂപകനെ സ്പർശിച്ചട്ടില്ല. ആളുനോക്കിയും കോളുലാക്കാക്കിയും നിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം പഠിച്ചിട്ടില്ല.'7

എഴുത്തുകാരെ നിർലോഭം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുംവിധമായിരുന്നു ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായ രുടെ ഗ്രന്ഥവിമർശനങ്ങൾ ഏറെയും. വിശ്വംഭരന്റെ കൃതിയെ വിമർശിച്ചത് ആ രീതിക്ക് തെളിവാണ്.

'സാഹിത്യകൃതികളുടെ അവസാനവിധികർത്താക്കളാരാണ്? സഹൃദയ'രായ ആസ്വാ ദകരോ വിശകലനപടുക്കളായ വിമർശകരോ? സാഹിത്യം സൗന്ദര്യപ്രധാനമാണ് എന്ന വാദഗതി ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അത്രത്തോളം തന്നെ അത് ജീവിതഗന്ധിയാണെന്ന വാസ്തവവും വിസ്മരിച്ചു കൂടാ ... ജീവിതമെന്നത് ചലനാത്മകമാണ്. ഈ ചലനം പുതിയ രുചിവിശേഷങ്ങളെയും മൂല്യബോധത്തെയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതനുസരിച്ച് സൗന്ദര്യ ബോധത്തിലും ജീവിതവീക്ഷണത്തിലും മാറ്റമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ വയ്യ ... ഈ നിലയിൽ അതതുകാലത്തെ ആസ്വാദകരാണ് കൃതികളുടെ ശരിയായ വിധികർത്താക്കളെ ന്ന് സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.'8 ഈ രീതിയിൽ പോകുന്നു ഉള്ളാട്ടിലിന്റെ വാക്കുകൾ.

സമചിത്തതയാർന്ന വിമർശനം

ലളിതമായ രീതിയിൽ വിമർശനം നടത്താനും വിമർശനത്തിൽ ശാന്തത കൈവരി ക്കാനും ഉള്ളാട്ടിലിന് കഴിഞ്ഞു. 'നിരൂപണത്തിനിടെ മദപ്പാടിളകുന്ന ചില വിമർശക രുണ്ട് എന്നാൽ അവരിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തനായ ഉള്ളാട്ടിൽ വിവാദങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. സമചിത്തതയും നിഷ്പക്ഷതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപണങ്ങളുടെ മുഖ്യ ധർമ്മങ്ങളാണ്. ദോഷപ്രഖ്യാപനം ഉണ്ടാകുമെങ്കിലും അതു സംസ്കാരത്തിന്റേതായ ഒരു നിലവാരത്തിലെ നാം കാണുകയുള്ളു'9 എന്ന് ടി.എം ചുമ്മാർ പറയുന്നു.

എം. ആർ നാരായണ പിള്ളയുടെ 'അന്തപുരത്തിലെ സന്യാസി' എന്ന കഥയേയും കെ.വി. എം.ന്റെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണമായ 'ത്രിവേണി'യേയും വിലയിരുത്തുന്നതിലൂടെ സമചിത്തനായ നിരൂപകനെ കാണാം.

'ഒരേ കാവ്യത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു നിരൂപകർ' വ്യത്യസ്താഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു ണ്ടെങ്കിൽ അതുസ്വാഭാവികം മാത്രമാകുന്നു. കാരണം, നിരൂപകന്മാരുടെ വ്യക്തിഗതമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളറിയാതെ തന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിക്കൂടായ്കയില്ല'10. എന്ന് കെ.വി.എം.ന്റെ 'ത്രിവേണി' എന്ന ഗ്രന്ഥനിരൂപണത്തെ ഉള്ളാട്ടിൽ വിലയിരുത്തുന്നു.

സൗന്ദര്യാത്മക നിരൂപകൻ

സാഹിത്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യാത്മകമായ അംശത്തിൽ നിഷ്കർഷയുള്ള നിരൂപകനാണ് ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ. ലാവണ്യാശത്തിന് ഭംഗം തട്ടാത്തതും മനഃസംസ്കരണം സാധിക്കുവാൻ പര്യാപത്മവുമായ സാഹിത്യത്തെ അദ്ദേഹം ഉത്കൃഷ്ട സാഹിത്യമായി കണക്കാക്കി. എന്നാൽ വിഷയം മനുഷ്യരുടെ ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളെ പ്രചോദനം ചെയ്യുന്ന മാനസികവൃത്തികളായിരിക്കുകയും വേണം എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു കലാസൃഷ്ടിയുടെ ഘടകങ്ങൾ തൽ കർത്താവിന്റെ സൗന്ദര്യബോധവും ധർമ്മബോ ധവും ആണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ ഉള്ളാട്ടിൽ സൗന്ദര്യം വസ്തു നിഷ്ഠമെന്നതിനേക്കാൾ ആത്മനിഷ്ഠമാണ് എന്ന് പറയുന്നു. സത്യവും സൗന്ദര്യവും ഒന്നുതന്നെ എന്നും ഗാന്ധി ജിയുടേയും ടാഗോറിന്റേയും ആശയം ഒന്നു തന്നെ എന്നും ഉള്ളാട്ടിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

അപ്പൻ തച്ചേർത്തിന്റെ 'പൂപ്പാലിക' എന്ന കവിതയ്ക്ക് അവതാരിക എഴുതിയ ഉള്ളാട്ടിൽ കവിയുടെ പ്രകൃതി വണ്ണനയെ പ്രശംസിക്കുന്നുണ്ട്. കാട്ടൂർ പി.കെ. നമ്പ്യാരുടെ 'പ്രസന്ന പൂജ' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിന് എഴുതിയ അവതാരികയിൽ ഉള്ളാട്ടിൽ പറയുന്നത് 'സൂക്ഷ്മമായ മനുഷ്യപ്രകൃതിയെന്ന പോലെ നവ്യമായ ബാഹ്യപ്രകൃതികളിലും കാണാം. സങ്കൽപ്പനത്തിന് കവിതയിലുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി കാട്ടൂർ ബോധവാനാണ്'11 എന്നാണ്.

ശൈലി

പട്ടാമ്പിയിൽ ജനിച്ച ശങ്കുണ്ണി നായരുടെ ശിഷ്യനാണ് ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ സംസ്കൃത സാഹിത്യപഠനം നടത്തിയ ഗോവിന്ദൻകുട്ടി നായരുടെ ഭാഷാശൈലി ലളിത മായിരുന്നു. സാധാരണക്കാരായ വായനക്കാർക്ക് വേണ്ടിയാണ് താൻ സാഹിത്യസേവനം നത്തുന്നത് എന്ന വിശ്വാസം ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു നിയതമായ അവബോധവും സ്വന്തമായ ദർശനവും ഉണ്ടെങ്കിൽമാത്രമേ ഉള്ളാട്ടിൽ എഴുതാനൊരുങ്ങുകയുള്ളൂ. ആശയവ്യക്തത ഭാഷയിലും പ്രകടമാണ്. എന്നാലും തന്റെ രചനയെപ്പറ്റി അമിതമായ അഭിമാനമോ അപ്രമാദിത്വമോ ഉള്ളാട്ടിൽ പുലർത്തിയിരുന്നില്ല. വ്യക്തി ജീവിതത്തിലെന്ന പോലെ വിനയാന്വിതമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനാരീതിയും.

പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന് നേരെ

ജി.ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, പി.കുഞ്ഞിരാമൻനായർ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ ഇവ രുടെ കാവ്യലോകം വിമർശനവിധേയമാക്കാനും ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അതിന് തെളിവാണ് 'അന്തർദാഹം', 'ഭദ്രദീപം', 'കന്നിക്കൊയ്ത്ത്' എന്നീ കൃതികളെ

സംബന്ധിക്കുന്ന പഠനങ്ങൾ. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ ദാർശനിക വ്യഥയ്ക്ക് ആശാന്റെ ചിന്തകളോട് ബന്ധമുണ്ടെന്നും ഇത് പരമാത്മാവിനെ പ്രാപിക്കാൻ വെമ്പുന്ന ജീവിതാത്മാവിന്റെ വ്യഥയാണ് എന്നും ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ കണ്ടെത്തുന്നു. ഗീതം, ഗീതകം തുടങ്ങിയ കാവ്യരൂപങ്ങൾക്ക് അസാധാരണമായ വികാരവാഹനശേഷിയുണ്ടെന്ന് ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്.

'കാലോചിതമായ കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിച്ച് ജനതയെ പുരോഗമനത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം'12 എന്ന് മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലെഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ (1937) ജീവത്സാഹിത്യ സംഘത്തിന്റെ സാഹിത്യ തത്വത്തെ ഉള്ളാട്ടിൽ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

പൂർവ്വസൂരികളേയും പാരമ്പര്യത്തെയും കുറിച്ച്

അതീതകാലസാഹിത്യ രൂപങ്ങളെ ലക്ഷ്യബോധത്തോടും അവധാനതയോടും പരിശോധിച്ച്പോന്നിട്ടുണ്ട് ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ. 'മണിപ്രവാള സംസ്ക്കാരം' (1957), 'കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ഉൽപതിഷ്ണുത്വം' (1958) 'നൈഷധനിരൂപണം', 'ജ്ഞാനപ്പാന (1966) എന്നീ ലേഖനങ്ങൾ ഇതിന് തെളിവായി നിൽക്കുന്നു.

മണിപ്രവാളകവിതയുടെ ആത്മാവന്വേഷിച്ച്ചെല്ലുന്ന ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ ആനന്ദത്തിൽ കവിഞ്ഞ് മണിപ്രവാള കവികൾക്ക് ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. ഈ ആനന്ദപാതയുടെ പിന്മുറക്കാരായി വള്ളത്തോൾ, ചങ്ങമ്പുഴ എന്നിവരെ വിലയിരുത്താനും അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നു. ആനന്ദസങ്കൽപത്തെ അകത്തുനിർത്തിക്കൊണ്ട്തന്നെ സാമൂഹ്യോന്നതിക്ക് മണിപ്രവാളകവിതയുടെ ശിൽപസൗകുമാര്യത്തെ എടുത്തുപയോഗിച്ചു വള്ളത്തോൾ എന്നതാണ് ഒരു വിലയിരുത്തൽ. ചങ്ങമ്പുഴ വള്ളത്തോളിന്റെ ഉദ്ദേശ്യപ്രാധാന്യത്തെ തള്ളുകയും പഴയ മണിപ്രവാളകവികളുടെ കേവലാനന്ദസങ്കൽപത്തെ കൊള്ളുകയുംചെയ്തു എന്ന് അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. ചങ്ങമ്പുഴ ജീവിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഭാവിയിൽ ജീവിക്കുമെങ്കിൽ അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുരോഗമനകൃതികളിലൂടെയായിരിക്കുകയില്ല എന്നു കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നുണ്ടദ്ദേഹം.

കവിത്രയ പഠനങ്ങൾ

വള്ളത്തോൾകവിതയുടെ മർമ്മം കണ്ടറിയാൻ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ നടത്തുന്ന പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായി രണ്ടു ലേഖനങ്ങൾ 'കാവ്യാസ്വാദന'മെന്ന സമാഹാരത്തിലുണ്ട്. 'കവിത പുതിയതോ പഴയതോ എന്നല്ല അതിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന ജീവിതം തണുത്തതോ ചൂടുള്ളതോ എന്നതാണ് കാവ്യാസ്വാദനത്തിലെ പ്രധാനംപ്രശ്നം. ആർഷകൽപിതങ്ങളായ കഥാപാത്രങ്ങളെ പുനരാവിഷ്കരിക്കുക അത്ര എളുപ്പമുള്ള പണിയല്ല എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോഴും'13

വള്ളത്തോൾ കവിതയിലെ പാത്രസൃഷ്ടിയിലെ പൂർണ്ണതയും വികാരസാമർത്ഥ്യവും അദ്ദേഹം കണ്ടറിയുന്നു. കാൽപനിക കവിതയുടെ ഭിന്നമുഖങ്ങളാണ് മലയാളകവിതയിൽ വള്ളത്തോളും ആശാനും പ്രകടമാക്കിയത്. ഇവരെ താരതമ്യം ചെയ്താണ് 'നളിനിയും രാധയും' എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ.

നാളിതുവരെയുള്ള മലയാളത്തിലെ സ്വതന്ത്ര സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ആദർശത്തെ കവിഞ്ഞ് ആരാധനയെ അർഹിക്കുന്ന, ജീവിതത്തിന്റെ വെളിച്ചം കാണിക്കുന്ന രണ്ടേ രണ്ട് വ്യക്തികൾ ആശാന്റെ 'നളിനിയും' വള്ളത്തോളിന്റെ രാധയുമാണ് എന്ന് ഗോവിന്ദൻകുട്ടി നായർ സംശയലേശമില്ലാതെ പ്രസ്ഥാവിക്കുന്നു 14. അവരിൽ ആർഷ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സ്പന്ദവും സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ പൂജിക്കത്തക്ക സൗന്ദര്യവും കാണുന്നു എന്നതാണ് ഈ പ്രസ്താവത്തെ ന്യായീകരിക്കാനായി വച്ച വാക്യം. 'പ്രേമത്തിന്റെ ഭോഗവശം പോലെ ത്യാഗവശവും സുന്ദരമാണ്' എന്ന കൊച്ചു വാക്യം ആശാൻകവിതയുടെ മർമ്മം കണ്ടറിഞ്ഞെന്നാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

അവതാരികകൾ

ഏതാണ്ട് മുപ്പതോളംവരും ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരുടെ അവതാരികകൾ. സർഗാത്മക സാഹിത്യത്തിന്റെ കാവൽക്കാരനായി നിൽക്കുന്ന നിരൂപകനായാണ് ഈ അവതാരികകളിൽ കാണാൻ കഴിയുക. ഉത്തമ സാഹിത്യകൃതികളോടുള്ള സമ്പർക്കാധിക്യവും ഉത്കൃഷ്ട കൃതികളുടെ മർമ്മങ്ങൾ കണ്ടെത്തി അനുവാചക സമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലെ പ്രാഗത്ഭ്യവും ഈ അവതാരികകളിലൂടെ ഗോവിന്ദൻ കുട്ടിനായർ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ 'ആശാന്റെ സീതാകാവ്യം' അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ ആഴവും പരപ്പുമേറിയ ഒരു പഠനം തന്നെ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സാംസ്ക്കാരികലോപം കൂടാതെ ആർഷ കഥാപാത്രത്തെ പുനഃപ്രകാശനം ചെയ്യുക എന്നത് എളുപ്പമുള്ള പണിയല്ല എന്ന് ഗോവിന്ദൻ കുട്ടിനായർ വിശ്വസിച്ചു. ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്തു കാണിക്കുന്ന ഒരു ഉൽകൃഷ്ട നിബന്ധമാകുന്നു ഈ വിമർശനഗ്രന്ഥം. കവിയുടെ അന്തർമണ്ഡലത്തിലേക്ക് ആകാവുന്നിടത്തോളം ആഴത്തിൽ ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുകയും അങ്ങനെ കാവ്യത്തിന്റെ ശിൽപപരമായ ഔൽകൃഷ്ട്യത്തിന് നിയാമകമായ വസ്തുതകളിലേക്ക് വേണ്ടത്ര വെളിച്ചം ചിതറുകയുമതെ അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് 15. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും വിശ്വാസമായ ഒരു വാഗ്ദാനമാണ് മി.അഴീക്കോട്. എന്നിങ്ങനെ ദശാബ്ദങ്ങൾക്ക് മുമ്പുതന്നെ ഈ അവതാരികാലേഖനത്തിൽ വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സാധാരണ നിരൂപകന്മാർ അവലംബിച്ചുപോന്ന വസ്തുനിഷ്ഠ രീതിയല്ല അഴീക്കോട് സീതാവിമർശനത്തിൽ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും തന്റെ മനഃശാസ്ത്രാഭിമുഖ്യം ആവോളം എടുത്തുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കൂടി ഗോവിന്ദൻ കുട്ടിനായർ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

കരുത്തും പരിമിതിയും

എണ്ണം കൊണ്ട് കാണുന്ന ഈ ധാരാളിത്തത്തിന്റെ ബലം തന്നെയാണ് ഗോവിന്ദൻകുട്ടി നായരുടെ സാഹിത്യസപര്യയുടെ ബലഹീനതയും. ഇക്കാര്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യം' വിമർശന വധേയമാക്കുമ്പോൾ മാതൃഭൂമി വാരികയിലെ ലേഖനത്തിൽ എം.ആർ ചന്ദ്രശേഖരൻ വെട്ടിത്തുറന്ന് പറയുന്നുണ്ട്.

'പരീക്ഷയ്ക്കെഴുതുന്ന അടിയുറപ്പില്ലാത്ത നിരൂപണ പ്രബന്ധങ്ങളോട് ഈ ലേഖനങ്ങൾ സാദൃശ്യം വഹിക്കുന്നു. ഇതിന് കാരണം പലതുണ്ട് ആധുനിക ഭാഷാ

സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി പണ്ഡിതോചിതമായ ഒരു കൃതി രചിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശമല്ല ഈ കൃതി. പലപ്പോഴായി എഴുതിയ നിരൂപണ ലേഖനങ്ങളാണിവ.... ഒരേ വിഷയം തന്നെ പല രൂപത്തിൽ ഒന്നിലധികം ലേഖനങ്ങളിൽ വന്നുപെടും.... ശ്രീ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരെപ്പോലുള്ള എഴുത്തുകാർ പത്രലേഖനസാഹിത്യ സേവനത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ നിന്നകന്ന് നിന്ന് പരിശ്രമിച്ചെങ്കിൽ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തോന്നിപ്പോകുന്നു'.16

നിഗമനങ്ങൾ

ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരെ നയിച്ച രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹികാവബോധം ഗാന്ധിയൻ ആദർശങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. മാർക്സിയൻ ഭൗതികവാദത്തോട് പൊരുത്തപ്പെടാൻ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഭൗതികവാദം ജനങ്ങളിൽ സ്പർദ്ധ വളർത്തുമെന്നതിനാൽ അതിലധിഷ്ഠിതമായി നിന്ന പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തെ അദ്ദേഹം എതിർത്തുപോന്നു. ആർഷസംസ്ക്കാരത്തോട് പ്രകടമായ ചായ്വ് അദ്ദേഹം പുലർത്തിയിരുന്നു. താൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിഷയം സരളമായി അവതരിപ്പിക്കാനും സമർത്ഥിച്ച് സ്ഥാപിക്കാനും ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സാധാരണ കവികളുടേയും ആസ്വാദകരുടേയും വക്താവായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തന്റെ ബഹുഭാഷാപാണ്ഡിത്യവും വിജ്ഞാനവൈപുല്യവും മൂന്നാകിട വായനക്കാരുടെ അഭിരുചിയെ വിസ്മരിക്കാൻ മതിയായ കാരണമായി അദ്ദേഹം കണ്ടിരുന്നില്ല. വിവാദങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത അദ്ദേഹം സമചിത്തതയോടെ നിരൂപണം നിർവ്വഹിച്ചു. ഭാവിതലമുറയ്ക്ക് ഗവേഷത്തിനുതകുന്ന അനേകം ഭാഷാചരിത്രസാഹിത്യ പ്രശ്നങ്ങൾ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.ആനുകാലികങ്ങളിലെ നിരൂപണ ലേഖനങ്ങളുടെ പ്രചാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുക വഴി ഒരു തലമുറയുടെ വായനാഭിമുഖ്യത്തെ പരിപുഷ്ടമാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനുകഴിഞ്ഞു. പ്രൗഢനിരൂപണ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം താൽപര്യം കാണിച്ചില്ല. സാമാന്യ ജനതയ്ക്ക് പാകമായ ലഘു ഉപന്യാസങ്ങളിലാണ് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധവെച്ചത്.ഇതര വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ തനിക്കുള്ള അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കലാസാഹിത്യ നിരൂപണങ്ങളെ വ്യഖ്യാനിച്ചുപോന്ന കേസരി. എ. ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ നിരൂപണസമ്പ്രദായം അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.കവിത്രയത്തിൽ കുമാരനാശാനോട് പ്രത്യേക പ്രതിപത്തി അദ്ദേഹം വെച്ചു പുലർത്തി. ഇതിലൂടെ പക്ഷപാദ നിരൂപകനെക്കാണാം.

കുറിപ്പുകൾ

1. *ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, ഉള്ളാട്ടിൽ. 1957, ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യം, പുറം 13, മംഗളോദയം, തൃശ്ശൂർ.*
2. *അതിൽ തന്നെ പുറം 24*
3. *അതിൽ തന്നെ പുറം 27*
4. *ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, ഉള്ളാട്ടിൽ. 1965, നിരൂപണം, ഗ്രന്ഥാലോകം, പുറം 17, ലക്കം 6.*
5. *ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, ഉള്ളാട്ടിൽ. 1950, നിരൂപണപ്രസ്ഥാനം, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്. പുറം 28, ലക്കം 1.*

6. അതിൽ തന്നെ പുറം 19
7. ചുമ്മാർ.ടി.എം. 1964, ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം, പുറം 223, സ്വന്തം പ്രസാധകൻ, കോട്ടയം.
8. അതിൽ തന്നെ പുറം 223
9. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, ഉള്ളാട്ടിൽ. ഒരു നൂറ് നാടൻ പാട്ടുകൾ (ഗ്രന്ഥ നിരൂപണം)
10. ചുമ്മാർ.ടി.എം. 1964, ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം, പുറം 367, സ്വന്തം പ്രസാധകൻ, കോട്ടയം.
11. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, ഉള്ളാട്ടിൽ. 1963, ത്രിവേണി (ഗ്രന്ഥനിരൂപണം) ഗ്രന്ഥാലോകം പുറം 17, ലക്കം 6, തിരുവനന്തപുരം.
12. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, ഉള്ളാട്ടിൽ. 1960, പ്രസന്നപൂജ (കവിത), അവതാരിക.
13. ചന്ദ്രശേഖരൻ എം.ആർ. 1999, പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രം, പുറം 63.
14. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, ഉള്ളാട്ടിൽ. 1956, കാവ്യാസ്വാദനം, പുറം 6, പി.കെ ബ്രദേഴ്സ് കോഴിക്കോട്.
15. അതിൽ തന്നെ പുറം 71
16. ചന്ദ്രശേഖരൻ എം.ആർ. 1959, ആധുനികമലയാള സാഹിത്യവിമർശനം (ഗ്രന്ഥ നിരൂപണം) മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പുറം 44, ലക്കം 6.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അച്യുതൻ.എം. 1962, പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യദർശനം, ഡി.സി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
2. ഉണിത്തിരി. എൻ.വി.പി. 2013, ചിന്താലോകത്തെ ഒറ്റയാൻ, ഗ്രന്ഥാലോകം, വാല്യം 63, ലക്കം 9, തിരുവനന്തപുരം.
3. ഉണിത്തിരി എൻ.വി.പി. 1989, ഭാരതീയ ദർശനത്തിന്റെ അറിയപ്പെടാത്ത മുഖം, കേരള ശാസ്ത്ര സാഹിത്യ പരിഷത്ത്, തൃശ്ശൂർ.
4. ഉറുമീസ് തരകൻ, പാറയിൽ. 1980, ഉറുമീസ് തരകന്റെ ഉപന്യാസങ്ങൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.
5. കൃഷ്ണപ്പിള്ള.എൻ. 1958, കൈരളിയുടെ കഥ, ഡി.സി ബുക്സ്, കോട്ടയം
6. കൂംബ്സ്. എച്ച്. 1976, ലിട്രേച്ചർ ഏന്റ് ക്രിട്ടിസിസം, പെൻഗിൻ ബുക്സ്, ഇംഗ്ലണ്ട്
7. ചന്ദ്രശേഖരൻ.എം.ആർ. 1999, പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രം, ഒലീവ് പബ്ലിക്കേഷൻ.
8. ചുമ്മാർ.ടി.എം. 1964, ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം, സ്വന്തം പ്രസാധകൻ, കോട്ടയം
9. എസ്.പരമേശ്വരയ്യർ, ഉള്ളൂർ. 1953, കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, വാല്യം 4, കേരള സർവ്വകലാശാല, തിരുവനന്തപുരം.
10. പ്രസന്നൻ.കെ. 1990, വിദ്വാൻ സി.എസ് നായരുടെ സാഹിത്യവിമർശനം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.

11. മുരളീധരൻ, നെല്ലിക്കൽ. 1997, വിശ്വസാഹിത്യദർശനങ്ങൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.

12. രാമചന്ദ്രൻ നായർ, പന്മന (എഡി). 2008, മലയാള സാഹിത്യനിരൂപണം, കറണ്ട് ബുക്സ് കോട്ടയം.

13. ലീലാവതി.എം. 1989, സത്യം ശിവം സുന്ദരം, സ്വന്തം പ്രസാധനം, എറണാകുളം.

14. വാസുദേവൻ തോന്നയ്ക്കൽ, 2007. മലയാള സാഹിത്യവിമർശനം, ചിന്ത പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം.

15. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, 1961. വിമർശനം മലയാളത്തിൽ (മാരാർ സിമ്പോസിയത്തിൽ വായിച്ച പ്രബന്ധങ്ങൾ), നവ കേരള കോപ്പറേറ്റീവ് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, കോഴിക്കോട്.

16. വേലായുധൻ പിള്ള.പി.വി. 1981, മലയാള സാഹിത്യവിമർശനം, സ്വന്തം പ്രസാധകൻ, തിരുവനന്തപുരം.

17. സുകുമാരൻ.ടി.പി. 1985, നല്ലവനായ കേസരി നിരൂപകനായ കാട്ടാളൻ, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻ, കോഴിക്കോട്.

18. സുകുമാർ, അഴീക്കോട്. 1954, ആശാന്റെ സീതാകാവ്യം, ഇന്ത്യ പ്രസ്, കോട്ടയം.

19. സുകുമാർ, അഴീക്കോട്. 1981, മലയാള സാഹിത്യവിമർശനം, കോട്ടയം.

20. സുലേഖ.എം.ടി. 2013, മാരാർ വിമർശനത്തിലെ ശക്തിഗോപുരം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

21. റോയ്.സി.ജെ & പോൾ മണലിൽ. 1992, വിമർശന സമീപനങ്ങൾ, ക്രൈസ് പ്രിന്റേഴ്സ്, കോട്ടയം.

ആനുകാലികങ്ങൾ

1. ഗോവിന്ദ പിഷാരടി, ചെറുകാട്. 1966, ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പുറം 44, ലക്കം 6, കോഴിക്കോട്.

2. ചന്ദ്രശേഖരൻ.എം.ആർ. 1959, ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യം (ഗ്രന്ഥനിരൂപണം), മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പുറം 44, ലക്കം 6, കോഴിക്കോട്.

3. ജോസഫ്മുണ്ടശ്ശേരി. 1961, അക്കാദമി സെമിനാർ റിപ്പോർട്ട്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പുറം 38, ലക്കം 42.

4. പരമേശ്വരൻ. പി.കെ. 1966, സാഹിത്യനിരൂപണം, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പുറം 44, ലക്കം 12.

5. വാര്യർ.പി.എ. 1958, കുറിപ്പുകൾ, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പുറം 36, ലക്കം 37.

ഗവേഷണ പ്രബന്ധം

ലവൻ.ടി.കെ. 1995, ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരുടെ സാഹിത്യസമീപനം (അപ്രകാശിത എം ഫിൽ പ്രബന്ധം), കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല.